

My Viên

Người thiếu nữ đứng sau lưng Tụy nhìn chàng vẽ đã lâu lắm và Tụy bắt đầu cảm thấy khó chịu vì sự hiện diện của người thiếu nữ này.

Chàng ra Nha Trang nghỉ hè được hơn một tuần và không cảm thấy hào hứng gì với chuyện ngày hai buổi ra biển tắm và phơi nắng. Tụy xách giá vẽ ra biển tìm chỗ vắng người với phong cảnh thích hợp để hết tâm hồn vào việc ghi lại trên khung vải những cảm xúc, rung động của chàng. Hình ảnh của biển xanh bát ngát, tiếng sóng, những yến chuyển của cánh chim hải âu bay lượn, những cố gắng của người thuyền chài da ngăm đen, bóng nhẫy kéo lưới, tất cả được chàng say sưa ghi nhận và diễn tả với cọ, sơn và khung vải.

Tụy đôi khi bị một vài người qua lại đứng dòm ngó, nhưng hầu hết đều không hiểu gì cả và ít quấy rầy chàng lâu. Nhưng lần này khác hẳn, thoáng thấy bóng người thiếu nữ từ đằng xa tiến lại phía chàng và dừng lại, Tụy cũng không để ý gì lắm và tiếp tục vẽ. Nhưng đã lâu lắm, Tụy không thấy người thiếu nữ bỏ đi như những người khác và chàng cảm thấy sự hiện diện của nàng sau lưng chàng, bất động như pho tượng, hoàn toàn không hề xáo trộn cả đến khoảng không gian chung quanh chàng, như một người không bóng, không hơi thở. Sau một lúc, Tụy không để ý gì đến người

thiếu nữ nữa và chàng để hết tâm trí vào việc hoàn thành bức họa.

Khi trời đã gần về chiều và gió biển bắt đầu thổi mạnh, Tụy dùng tay đứng ngấm bức tranh gần hoàn tất. Chàng thoáng nghe trong gió tiếng nói của người thiếu nữ. Giọng nói ngọt ngào, mê hoặc: "Tranh ông vẽ còn thiếu!". Và nàng đột nhiên bằng mình chạy trên bãi cát, ra tận mòm ghềnh đá nhô ra biển. Nàng lao đao chao người như sắp rơi xuống biển. Nhưng gượng lại được nàng đứng yên, chênh vênh trên ghềnh đá, bất động. Toàn thân nàng như pho tượng, tóc bay dài trong gió biển thổi càng lúc càng mạnh.

Tụy như lên cơn sốt, chàng cầm lại cọ sơn vẽ vội vàng hình ảnh của người thiếu nữ vào bức tranh dang dở. Như sợ những giây phút rung động kỳ lạ sẽ vụt biến đi mất, không bao giờ còn nữa. Thời gian như ngừng lại. Và sau cùng chàng sung sướng chấm phá lần cuối cho bức tranh, vẹn toàn với hình ảnh người thiếu nữ tóc dài lộng gió biển trên ghềnh đá.

Tụy được biết tên nàng là My Viên, tình cờ thấy chàng đang vẽ, nàng xin lỗi vì đường đột làm phiền nhiều. Tụy đứng mê mẩn nghe nàng nói, giọng nói trong, ấm, nhẹ như làn gió. Và về lạnh lùng đầu tiên chàng thoáng thấy nơi nàng đã đột nhiên tan biến, thay thế

bằng những nóng bỏng, như ngọn lửa bắt đầu bùng cháy.

Tụy mời My Viên đi ăn cơm tối và trong bữa ăn chàng cảm thấy bị quyến rũ nhiều hơn nữa với giọng nói đặc biệt của nàng. Mắt nàng long lanh nhìn chàng. Tụy bỗng có cảm giác rờn rợn, nhưng như chiếc kim nhỏ đặt gần thỏi nam châm lớn, chàng thấy không chống cự nổi với sức thu hút của My Viên. Nàng không nói gì nhiều về nàng, mỗi khi Tụy hỏi nàng lặng sang chuyện về hội họa, nghệ thuật. Tụy ngạc nhiên với tầm hiểu biết sâu rộng của nàng. My Viên bàn luận tinh tường về các trường phái hội họa, các họa sư danh tiếng, phân tích về đường lối dùng màu sắc. Tụy nghe nàng phê bình bức tranh chàng vừa vẽ và chàng thấy ngay mình đã gặp được người tri kỷ, dù chỉ biết nhau mới chốc lát!

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa lớn. Quán ăn vắng chỉ còn Tụy và My Viên. Tụy cảm ơn cơ hội để ngồi lại với My Viên lâu hơn. Nàng bắt đầu nói chuyện âm nhạc và Tụy ngạc nhiên và thích thú hơn nữa khi biết nàng ưa chuộng nhạc cổ điển. Tụy cho nàng biết chàng học Tây Ban Cầm cổ điển tại trường Quốc Gia Âm Nhạc. My Viên mắt ngời sáng. Nàng nhất quyết đòi Tụy cho nghe tiếng đàn của chàng. Ngay trong đêm nay!

Khi Tụy đưa My Viên về đến nhà trọ, trời cũng vừa tạnh mưa và bắt đầu sấm tối. My Viên tự nhiên như chính

My Viên

nàng là chủ nhân căn nhà, lấy khăn lau khô mái tóc và pha trà cho chính nàng và Tụy uống. Tụy hơi ngạc nhiên nhưng cảm giác đó biến mất ngay. Chàng thấy thoải mái lạ thường, dường như đã biết nàng từ lâu lắm và những hành động của nàng như xảy ra mỗi ngày, không phải lần đầu nàng đến nhà Tụy.

My Viên lần nữa đòi nghe chàng chơi đàn và Tụy thấy khó lòng từ chối. Chàng cẩn trọng nhắc cây đàn ra khỏi hộp đựng và bắt đầu bằng những bài cổ điển. Tụy càng chơi càng mê mẩn với âm nhạc như quên hẳn người thiếu nữ trước mặt đang chăm chú nghe tiếng đàn và nhìn chàng không rời mắt. My Viên như bị thôi miên và khi Tụy chuyển sang bài nhạc Adelita của Tarrega, nàng bỗng rùng mình thu người lại như một cơn sợ hãi nào vừa ủa đến tràn ngập và lôi cuốn nàng theo. My Viên nghe nốt nhạc cuối cùng, đứng dậy gỡ đàn ra khỏi tay Tụy và ôm lấy chàng. Giọng nàng ngọt, mềm, bao phủ và Tụy nghe nàng nói như cơn mê đắm: "Em yêu anh".

* * *

Tháng hè đó đối với Tụy là cả đời chàng thu gọn. Nỗi hạnh phúc ủa đến như một cơn lốc. Ban ngày My Viên là người mẫu cho chàng vẽ. Nàng ngồi trên ghế đọc sách, đứng dưới gốc cây trước nhà hay trên bãi cát vắng người. Tụy mê mẩn ghi nhận vẻ đẹp tuyệt vời của

nàng trên khung vải và chàng dùng những màu sắc lộng lẫy, sống động nhất để diễn tả hạnh phúc và tình yêu của chàng. Tụy ao ước được vẽ nụ cười của My Viên nhưng chưa bao giờ chàng thấy nàng cười. Khuôn mặt của My Viên, kỳ bí và buồn bã, chàng vẽ tương phản với màu sắc vui tươi và rực rỡ chung quanh nàng, như những luồng ánh sáng chan hòa tìm cách xâm nhập vào sâu thẳm của tâm hồn nàng, nhưng không bao giờ thành tựu.

Ban đêm Tụy đàn cho nàng nghe và khi giấc ngủ gần đến, Tụy bao giờ cũng chấm dứt với bài Adelita, buồn bã và êm ái đưa nàng vào giấc. Đôi khi chàng chưa kịp đàn bài nhạc và My Viên trách móc ngay: "Anh đừng bao giờ quên. Ngày em chết, em muốn anh bên cạnh đàn cho em nghe bài này".

Cuối tháng đó, Tụy có chuyện cần phải về Sài Gòn vài ngày. My Viên đưa chàng ra phi trường và Tụy hẹn sẽ trở lại ngay. My Viên gật đầu nhưng nhìn cặp mắt nàng, Tụy có cảm giác nàng tin tưởng sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Mụ hôn tử giả của My Viên làm chàng rùng mình. Lạnh và buốt giá như nụ hôn tử biệt cuối cùng!

Tụy băn khoăn và lo âu suốt mấy ngày ở Sài Gòn. Chàng vội vã giải quyết cho xong công việc và lấy vé trở lại Nha Trang ngay. Không thấy bóng My Viên đến đón

chàng ở phi trường. Về nhà trọ Tụy cũng không thấy My Viên đâu. Vật dụng của nàng trong nhà vẫn còn nguyên vẹn và Tụy đoán nàng đi công tác như những lần trước. My Viên đã có lần giải thích mơ hồ cho chàng là nàng tham dự vào một đảng chính trị ở miền Trung. Nàng không nói nhiều và Tụy cũng không hỏi thêm.

Đêm đó và cả đêm sau Tụy không thấy My Viên về. Chàng bắt đầu sợ hãi cho chuyện không may xảy đến. Tối đó một người đàn ông Tụy thoáng thấy nói chuyện với My Viên một hai lần trước đây, đến gặp chàng tại nhà và báo tin sét đánh. My Viên bị kẻ thù bắn tối hôm trước ở một làng nhỏ cách Nha Trang khá xa. Nàng tắt thở khi vừa đưa đến nhà thương thành phố. Người đàn ông kể lại nàng gọi tên Tụy trên suốt con đường đến nhà thương, cho đến lúc nàng hôn mê vì máu ra nhiều quá.

Tụy thấy trời đất như sụp đổ. Như trong cơn mê, chàng theo người đảng viên của My Viên đến nhà thương để nhìn mặt nàng lần cuối. Tụy như người mất hồn và hoàn toàn trông nhờ vào người đàn ông lạ để lo liệu chuyện chôn cất cho My Viên.

* * *

Tụy trở về Sài Gòn sau khi mọi sự xong xuôi. Trước khi về Tụy ra mộ thăm nàng lần cuối. Cảm hứng của chàng về hội họa đã tiêu tan với cái chết của My Viên. Tụy đem hết cọ sơn ra đốt

My Viên

trước mộ nàng, nguyện suốt đời chàng sẽ không bao giờ vẽ tranh nữa.

Cuộc sống ở Sài Gòn xô bồ với ồn ào, phù phiếm không làm cho Tuy quên được My Viên. Hạnh phúc của đời chàng, tình yêu, nghệ thuật đều đã không còn nữa. Tuy cảm thấy cuộc sống trở thành thừa thãi, vô ý nghĩa. Và cuối năm đó chàng nhận lời dạy văn khoa trên đại học Đà Lạt. Tuy hy vọng với yên tĩnh và cảnh đẹp thiên nhiên của núi rừng sẽ làm chàng nguôi ngoai phần nào nỗi buồn phiền. Hành lý của chàng chỉ gồm những bức tranh vẽ My Viên, cây đàn và mấy cuốn sách. Phòng trọ của Tuy ở trên đồi sát với viện đại học. Tuy cảm thấy hài lòng với quyết định của mình. Mỗi sáng chàng dậy sớm, nhìn mặt trời mọc trên đỉnh rừng thông, uống cà phê trong sương mù và đi bộ vào dạy học. Ngày tháng qua dần và Tuy tạm thấy an ủi phần nào trong nỗi buồn về My Viên. Cảnh đẹp của Đà Lạt, êm ả và trong sáng, đám sinh viên hiền lành quý mến chàng, tất cả giúp cho Tuy tìm lại niềm vui sống phần nào.

Tết năm đó, Tuy nghỉ hai tuần về Sài Gòn, sau ngày lễ chàng trở lại Đà Lạt. Điều đầu tiên Tuy chú ý là sự vắng mặt trong lớp của người nữ sinh viên mê say tiếng đàn của chàng. Tuy hơi thắc mắc nhưng cũng không để tâm đến nhiều. Cuối tuần chàng đến chơi nhạc tại quán của

người bạn cũng không thấy người thiếu nữ tóc dài đâu.

Sau phần trình tấu, một thanh niên tự xưng là anh của người thiếu nữ gặp Tuy cho chàng biết nàng bị ốm nặng và muốn được gặp Tuy. Gạn hỏi Tuy được biết nàng bị ung thư máu, hai tuần lễ vừa qua bệnh càng ngày càng trầm trọng và không hy vọng gì cứu chữa. Điều ước nguyện cuối cùng của nàng là được nghe tiếng đàn của Tuy và anh của nàng tha thiết xin Tuy chiều nàng lần cuối.

Tuy xách đàn đi ngay đến nhà người thiếu nữ. Ngồi biệt thự đây về vắng lạnh trên đường Lữ Gia nằm cô lập trong khu rừng thông khá xa trung tâm thành phố. Chìm trong màu tối đen của trời đất, những đám sương mù bắt đầu rơi xuống dày đặc bao phủ căn nhà mang một vẻ huyền hoặc. Tuy chợt thấy ớn lạnh. Chàng nghĩ đến My Viên và ước nguyện được nghe chàng đàn bài Adelita trước khi chết. Tuy lắc đầu xua đuổi ý nghĩ và theo người thanh niên vào nhà

Anh nàng mời chàng lên phòng trên lầu. Tuy xách đàn mở cửa bước vào. Luồng khí lạnh làm chàng rùng mình. Chiếc giường treo lớp màn voan trắng toát, người thiếu nữ tóc dài đen nhánh phủ xoa trên gối. Khuôn mặt trắng bệch, nàng nằm yên không cử động. Tuy không thấy làn ngực thở và chàng cảm giác người thiếu nữ đã

chết hay hơi thở chỉ còn quá nhẹ, chàng không biết nữa. Căn phòng không một chút sinh khí và ngọn nến chập chờn đầu giường làm Tuy đột nhiên sợ hãi.

Chàng định quay ra khỏi phòng, nhưng vừa bước ra gần cửa, một giọng nói mơ hồ làm chàng đứng sững: "Anh Tuy". Giọng nói này chàng không thể nào nhầm lẫn. Giọng nói đã đưa chàng vào tình yêu, cho chàng những ngày hạnh phúc, vội vã, cô đọng, của cả một đời người. Giọng nói chàng biết sẽ không bao giờ còn có thể nghe lại được.

Tuy quay người. Chàng gọi: "My Viên". Không! Không phải My Viên, người thiếu nữ trước mặt là cô nữ sinh viên đáng thương của chàng. Chàng biết mình đang có ảo giác với giọng nói của My Viên. Tuy lại gần. Người thiếu nữ từ từ mở mắt. Đôi mắt trên khuôn mặt nàng là đôi mắt của My Viên. Đôi mắt chàng đã bao lần ghi lại trên những bức tranh của những ngày hạnh phúc đã mất. Đôi mắt chàng không bao giờ quên, ám ảnh chàng từng giấc ngủ, suốt đời chàng. Mãi mãi.

Người thiếu nữ mấp máy môi. Và lần này Tuy nghe rõ ràng tiếng nói của My Viên, vang vang trong căn phòng, dâng trào như từ đáy mồ vọng lên: "Em yêu anh". Đôi mắt người thiếu nữ ngược nhìn chàng. Tình yêu tỏa ra từ trong đáy mắt, bao phủ chàng, ngập tràn. Nàng nói:

My Viên

"Anh yêu, cho em nghe bản đàn của em".

Tuy như bị thôi miên. Chàng mở hộp lấy đàn và ngồi xuống ghế sát cạnh giường nàng như những ngày hạnh phúc thuở trước. Và chàng đàn cho nàng nghe bài nhạc Adelita, bản đàn cuối cùng của nàng. Chàng đàn với tình yêu tràn ngập, với nghệ thuật đã trở lại. Để dàn một lần cuối. Để ước nguyện của nàng được trọn vẹn. Để giải thoát đến với nàng. Và đến với chàng.

Khi những âm điệu cuối cùng của bản đàn chấm dứt, chỉ còn tiếng vang nhẹ ngân dài trong không gian, Tuy nhìn lên. Nàng mỉm cười, từ từ nhắm mắt. Những giọt máu đỏ từ vết thương đạn bắn trên ngực nàng bắt đầu chảy ra chậm chậm, thấm ướt cả một mẫu hồng trên chiếc áo ngủ lụa trắng. Cơn gió lạnh từ ngoài chợt thổi mạnh, mở tung cánh cửa sổ, ủa vào thổi tắt ngọn nến đầu giường. Và khi giọt sáng cuối cùng biến mất, nhường chỗ cho bóng đêm dày đặc, Tuy biết chàng đã xa rời My Viên mãi mãi, nhường lại nàng cho nơi chốn của vô cùng và miên viễn.